

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **M. I.**, narozen „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou,
sídlem Západní 449, 253 01 Chýně,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2019, č. j. MV-118313-54/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2019, č. j. MV-118313-54/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 8. 2019, č. j. OAM-13962-20/ZM-2019, kterým byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť nebyly splněny podmínky pro její vydání. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za nezákonná, ba protiústavní. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že nejsou splněny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, neboť potvrzení o zajištění ubytování, které bylo předloženo žalobcem spolu s žádostí, bylo starší 180 dnů a bylo podepsáno jinou osobou, než která byla oprávněna jednat za ubytovatele, a nové aktuální potvrzení žalobcem předloženo nebylo. Ohledně druhé námitky dal žalovaný žalobci zapravdu. Otázkou však zůstává posouzení potvrzení o zajištění ubytování a to, zda měl správní orgán I. stupně právo vyžadovat nové, tedy zda nastala situace, kdy nebyly splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Potvrzení bylo podepsáno dne 16. 8. 2018, jeho platnost je v něm stanovena na dobu od 22. 1. 2018 do 22. 12. 2019. V době předložení správnímu orgánu I. stupně dne 11. 3. 2019 tedy podle žalobce bylo platné a účinné. Žalobce vycházel z toho, že veškeré skutečnosti, které ke své žádosti ze dne 11. 3. 2019 dokládá, musí být aktuální. Potvrzení o zajištění ubytování podle něj bylo platné a účinné i ke dni rozhodování správních orgánů.
3. Výzvě, která mu byla zaslána, žalobce vytýkal dále to, že mimo jiné obsahovala požadavek na to, aby jím bylo předloženo potvrzení nové s tím, že se ale nesmí vztahovat na nemovitost, v níž je žalobce hlášen k pobytu. Tento požadavek žalobce považuje za neopodstatněný, neboť mu bylo výslovně znemožněno, aby předložil potvrzení o skutečném ubytování. V daném okamžiku, kdy byla k doložení takového potvrzení poskytnuta lhůta pouhých 10 dnů, což v takovýchto případech je lhůta neobvykle krátká, šlo zároveň o požadavek nesplnitelný.
4. Žalobce uvedl, že k výzvě správního orgánu I. stupně předložil nové potvrzení o ubytování. Došlo však k tomu, že si tuto skutečnost nenechal na přepážce potvrdit, neboť nepředpokládal, že by se doklad, resp. kopie, kterou si pracovník přítomný na přepážce pořídil dle originálu, mohl ztratit. V každém případě však žalobce spolu s odvoláním do rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložil doklad, ze kterého vyplývá, že žalobce měl zajištěno nové ubytování, a to od 1. 10. 2019. Tím je podle něj mimo jiné také potvrzeno, že do té doby měl zajištěno ubytování na adrese dle prvotního potvrzení, které správnímu orgánu I. stupně předložil spolu s žádostí.
5. Žalovaný se podle něj nevypořádal s jeho námitkou týkající se otázky přiměřenosti dopadů negativního rozhodnutí na jeho osobu. V napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že se žalobce nemusí vracet zpět na území, kde probíhá konflikt, může se vrátit kamkoli na území Ukrajiny. Správním orgánem I. stupně je přitom přiměřenost zamítavého rozhodnutí odůvodněna tím, že se žalobce bude vracet ke své rodině, kde má i materiální zázemí. To jsou ovšem tvrzení, která jsou podle žalobce spolu v příkrém rozporu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto zásadní změnu nikterak neosvětlil. Žalobce zdůraznil, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců je třeba posoudit a přihlédnout k množství aspektů. Správní orgán I. stupně však přihlížel toliko k aspektu rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života, žalovaný pak nepřihlížel ani k tomuto aspektu, pouze zmínil možnost volného pohybu po území Ukrajiny.

6. Žalovaný vůbec nebral v potaz námitky žalobce, že vedle složité situace na území, odkud pochází, je zde velmi důležitý ekonomický aspekt, kdy právě z důvodu složitosti situace nejen přímo v místě, odkud žalobce pochází, ale na celé Ukrajině, vyhledal zaměstnání na území České republiky. Žádný správní orgán nesrovnal závažnost údajného nedoložení podmínky pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a závažnost dopadů negativního rozhodnutí do života žalobce. Podle žalobce nebylo doloženo a správním orgánem není ani tvrzeno, že by žalobce neměl zajištěno ubytování, nebo dokonce, že by bylo zjištěno, že porušuje veřejný pořádek kupříkladu tím, že přespává na místech, která vyhledávají bezdomovci, či že jím dokonce je. Ono tvrzené porušení zákona, resp. nesplnění zákonné náležitosti, je tak podle něj v daném případě ve srovnání s následky, které negativní rozhodnutí pro žalobce má, nepatrné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žádost žalobce byla zamítnuta proto, že předložený doklad o ubytování na území nesplňoval podmínku stanovenou v § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy byl starší než 180 dnů. Lhůtu stanovenou ve výzvě k odstranění vad ze dne 17. 5. 2019 považoval za zcela adekvátní. Pokud žalobci připadala nedostatečná, mohl požádat o její prodloužení, což neučinil. Správní orgán I. stupně ve výzvě řádně a dostatečně jasně specifikoval, v čem konkrétně spatřuje vadu předložené náležitosti žádosti a jakým způsobem je potřeba tuto vadu odstranit. Současně žalobce poučil o skutečnosti, jaký bude postup v případě, že vada náležitosti žádosti nebude odstraněna. Do dne vydání prvostupňového rozhodnutí doklad doložen nebyl.
8. Spisový materiál ani Cizinecký informační systém neviduje informaci o doložení předmětného dokladu v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně. Tato skutečnost nebyla ze strany žalobce žádným způsobem prokázána. K novému dokladu o zajištění ubytování ze dne 10. 6. 2019, který byl doložen až společně s odvoláním, nebylo možné v souladu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přihlídnout.
9. Podle žalovaného žalobce v průběhu správního řízení před orgánem I. stupně neuvedl žádné nové skutečnosti, jež by měly ovlivnit názor správního orgánu I. stupně ohledně posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Rovněž ani v průběhu odvolacího řízení žalobce nespecifikoval konkrétní skutečnosti, jež by potvrzovaly nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Neudělením povolení k dlouhodobému pobytu podle žalovaného nedochází k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobci není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území.

Replika žalobce

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného k namítané koncentraci řízení uvedl, že spolu s odvoláním nepředkládal nové skutečnosti či důkazy, pouze sdělil správnímu orgánu, že později dojde ke změně adresy ubytování oproti té stávající. Odkaz na koncentraci řízení je tak podle něj zcela nepřipadný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Podle žalobce bylo ve výzvě uvedeno, že požadované nové ubytování nesmí být vázáno na adresu „X“, kde měl zajištěno ubytování od 22. 1. 2018 do 22. 12. 2019. Požadavek správního orgánu, aby žalobce změnil ihned místo ubytování (viz ve výzvě uvedené *„Jakýkoliv doklad o zajištění ubytování na této adrese vystavený vlastníkem nemovitosti České loděnice a.s. po vydání exekučního příkazu nebude správním orgánem v souladu s ust. § 47 odst. 6 exekučního řádu, akceptován.“*), ačkoli měl zajištěno ubytování právě na této adrese a nové až od 1. 10. 2019, žalobce označil nezákonný. Neměl tedy důvod žádat o prodloužení lhůty ke splnění nezákonného požadavku správního orgánu. Nehledě na to, že podle žalobce není vůbec zřejmé, zda onen tvrzený zápis o exekuci se týkal konkrétní nemovitosti a zda v okamžiku, kdy správní orgán toto tvrdil, exekuce skutečně trvala. Zde je podle žalobce namístě poukázat na to, že předmětný pozemek je předmětem zástavního práva smluvního na základě smlouvy ze dne 20. 3. 2018, která byla zapsána do katastru nemovitostí dne 26. 6. 2018 ve prospěch tam uvedeného bankovního domu. Doposud je tato smlouva trvalá a platná, což vylučuje, že by došlo k nařízení natož výkonu exekuce na předmětnou nemovitost. Ostatně o exekuci v katastru nemovitostí není zmínky.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce, který původně jednání požadoval, v podání ze dne 17. 5. 2021 výslovně uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání, a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 44a odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze platnost zaměstnanecké karty při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d).
16. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se dokladem o zajištění ubytování podle odstavce 1 písm. d) rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu anebo domu nebo písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s jejím úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním. Ubytování může být zajištěno pouze v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem, a je podle stavebního zákona určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci. Pokud je písemné potvrzení o souhlasu podle věty první podáváno elektronicky, musí být podepsáno způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu.
18. Podle § 55 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců náležitosti k žádosti o udělení dlouhodobého víza nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričních dokladů a fotografie cizince, pokud odpovídá jeho skutečné podobě.
19. Podle § 44a odst. 11 věty první zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
20. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
21. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
22. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
24. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 11. 3. 2019 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. K ní přiložil mimo jiné potvrzení o zajištění ubytování ze dne 16. 1. 2018 (nikoli 16. 8. 2018, jak tvrdil žalobce v žalobě) na adrese „X“, pro období od 22. 1. 2018 do 22. 12. 2019, vystavené jménem ubytovatele České loděnice a.s., IČO: 00152226. Výzvou k odstranění vad ze dne 17. 5. 2019, č. j. OAM-13962-16/ZM-2019, správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Ty spatřoval v tom, že potvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o zajištění ubytování bylo starší 180 dnů a jménem ubytovatele podepsáno k tomu neoprávněnou osobou. Ve výzvě správní orgán I. stupně žalobce dále upozornil, že z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 16. 5. 2019 vyplynulo, že na nemovitost na adrese „X“, byl vydán exekuční příkaz k prodeji nemovitosti. Jakýkoliv doklad o zajištění ubytování na této adrese vystavený vlastníkem nemovitosti České loděnice a.s. po vydání exekučního příkazu nebude správním orgánem v souladu s § 47 odst. 6 exekučního řádu akceptován. K odstranění vady žádosti správní orgán I. stupně žalobci stanovil lhůtu 10 dnů od doručení výzvy a poučil jej, že v případě neodstranění specifikovaných nedostatků v určené lhůtě bude jeho žádost zamítnuta. Výzva byla doručena zmocněnkyni žalobce dne 26. 5. 2019. Ve spise je rovněž založen náhled do katastru nemovitostí pro pozemek p. č. „X“, jehož součástí je stavba č. p. „X“, v k. ú. „X“ ze dne 17. 5. 2019. Podle něj je u této nemovitosti v katastru nemovitostí zapsáno zahájení exekuce – České loděnice a.s. a exekuční příkaz k prodeji nemovitosti.

25. Podle předloženého správního spisu nebylo do vydání prvostupňového rozhodnutí dne 3. 8. 2019 na výzvu nijak reagováno, žalobce nevyužil ani možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve včasném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zmocněnkyně žalobce k náležitostem potvrzení o zajištění ubytování ze dne 16. 1. 2018 uvedla ohledně jeho platnosti a osoby, která je podepsala, totéž, co později v žalobě, a trvala na tom, že žalobce již spolu s žádostí předložil platné potvrzení o ubytování. Dodala, že s ohledem na to, žalobce bude měnit místo ubytování, nové potvrzení o zajištění ubytování do budoucna osobně předložil přímo na přepážce úřadu, přičemž pořízená kopie byla založena do spisu. Z důvodu jistoty je připojila i k odvolání. Podle tohoto potvrzení o zajištění ubytování ze dne 10. 6. 2019 (ke kterému soud znovu podotýká, že ve spise před podáním odvolání založeno nebylo) má mít žalobce pro období od 1. 10. 2019 do 1. 9. 2021 zajištěno ubytování u ubytovatele MUDr. D. Ch. na adrese „X“.
26. Jde-li o vady, které potvrzení o zajištění ubytování ze dne 16. 1. 2018 ve výzvě k odstranění vad vytykal správní orgán I. stupně, žalovaný v napadeném rozhodnutí přisvědčil jedné z odvolacích námitek žalobce a uzavřel, že toto potvrzení bylo jménem ubytovatele podepsáno osobou k tomu oprávněnou. Ztotožnil se však s názorem správního orgánu I. stupně, podle kterého toto potvrzení bylo v rozporu s § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců starší 180 dnů, a bylo proto namístě žalobce vyzvat k předložení nového potvrzení.
27. Téhož názoru je i soud, neboť znění § 55 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců podle něj neumožňuje jinou, žalobcem předestřenou možnost výkladu. Soud je přesvědčen, že kdyby zákonodárce zamýšlel akceptovat i takové potvrzení, jaké předložil žalobce, nepochybně by danou normu formuloval úplně jinak, než tak, že náležitost žádosti nesmí být starší 180 dnů.
28. Poukazoval-li žalobce na nepřiměřeně krátkou lhůtu, kterou mu správní orgán I. stupně stanovil k odstranění vad potvrzení o zajištění ubytování, je třeba poukázat především na to, že výzva byla doručena zmocněnkyni žalobce dne 26. 5. 2019 a prvostupňové rozhodnutí vydáno až dne 3. 8. 2019. V celém tomto období nebylo ze strany žalobce na výzvu prokazatelně reagováno ani nebylo požádáno o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti.
29. Na rozdíl od podaného odvolání žalobce až v žalobě rozporoval požadavek uvedený ve výzvě k odstranění vad žádosti na to, aby se nově předložené potvrzení o zajištění ubytování vystavené vlastníkem nemovitosti České loděnice a.s. z důvodu vydání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

exekučního příkazu k prodeji nemovitosti nevztahovalo na místo na adrese „X“. Takovýto požadavek byl podle názoru soudu skutečně v rozporu se zákonem, nikoli však proto, že by exekuce v době vydání výzvy netrvala (k tomu viz ve spise založený náhled do katastru nemovitostí ze dne 17. 5. 2019) nebo proto, že by předmětný pozemek byl předmětem zástavního práva smluvního. Podle § 47 odst. 6 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“) platí, že majetek, který je postižen exekučním příkazem, nesmí povinný převést na jiného, zatížit ho nebo s ním jinak nakládat. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné. Toto tzv. speciální inhibitorium se však projevuje jen v poměrech exekuce, v níž k inhibitoriu došlo. Pouze s touto exekucí se totiž spojují následky předpokládané v § 44a odst. 1 exekučního řádu a § 47 odst. 6 exekučního řádu, tedy možnost oprávněného a soudního exekutora namítnout tzv. relativní neplatnost právního jednání povinného, případně to, že soudní exekutor se chová, jako by právní jednání povinného bylo absolutně neplatné (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 8. 2020, sp. zn. 20 Cdo 1934/2020). Pokud by tedy vlastník nemovitosti zatížené exekučním příkazem žalobci nemovitost či její část pronajal, nemohl by správní orgán na toto jednání nahlížet jako na neplatné.

30. Jakkoli žalobce byl v tomto směru správním orgánem I. stupně poučen chybně, nelze podle soudu akceptovat až v žalobě a replice rozvedený postoj žalobce, že na jeho výzvu nemusel vůbec (aniž by se vystavoval nebezpečí neúspěchu ve věci) reagovat ani žádat o prodloužení lhůty. Pokud by si žalobce pochybení správního orgánu I. stupně povšiml již v odvolacím řízení a namítl je, mohlo na ně být reagováno již v napadeném rozhodnutí. Pokud by reagováno nebylo, příp. by se žalovaný s názorem správního orgánu I. stupně chybně ztotožnil, mohlo toto být ve prospěch žalobce vyřešeno v rámci soudního přezkumu. To vše však za předpokladu, že by odstranil alespoň vadu spočívající v předložení potvrzení o zajištění ubytování starší 180 dnů. Jelikož tak neučinil, veden přitom zřejmě konzistentně zastávaným přesvědčením o perfektnosti potvrzení o zajištění ubytování předloženého již se žádostí, nelze v pochybení správního orgánu I. stupně při formulaci poučení k odstranění vad žádosti spatřovat pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce je naopak třeba označit za účelovou, když je zjevné, že pochybení správního orgánu I. stupně v předmětném poučení nebylo důvodem žalobcova neúspěchu ve věci.
31. Přes popsanou dílčí nesprávnost v poučení žalobce ve výzvě k odstranění vad tedy byl správný závěr žalovaného, že pokud na tuto výzvu nebylo reagováno a vada spočívající v tom, že bylo předloženo potvrzení o zajištění ubytování starší 180 dnů nebyla odstraněna, nebyly splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
32. Jde-li o nové potvrzení o zajištění ubytování ze dne 10. 6. 2019, podle kterého měl mít žalobce zajištěno ubytování pro období od 1. 10. 2019 do 1. 9. 2021, toto bylo žalobcem prokazatelně předloženo až v rámci odvolacího řízení, přičemž však se v daném řízení uplatňuje zásada koncentrace ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, a navíc se nové potvrzení vztahuje až na období po vydání napadeného rozhodnutí. Pro posouzení věci je tudíž irelevantní.
33. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí žalovaným do soukromého a rodinného života žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. S ohledem na dispoziční povahu řízení zahájeného žádostí žalobce bylo na žalobci, aby správním orgánům sdělil a doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům předmětného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se poji skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). Nebylo proto povinností správních orgánů se zabývat všemi aspekty uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců.
35. Soud zjistil, že přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval zejména správní orgán I. stupně, který vycházel z údajů uvedených v tiskopisu žádosti a Cizineckém informačním systému, ze kterých zjistil, že žalobce je ženatý, jeho manželka a děti však žijí na Ukrajině. Jelikož se rodinný život žalobce neodehrává na území České republiky, rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty nebude podle správního orgánu I. stupně mít na jeho rodinný život nepřiměřený dopad. Dovodil též, že žalobce na Ukrajině disponuje rodinným i materiálním zázemím, a jeho vazby na zemi původu tudíž nejsou zásadním způsobem zpřetrhány. Připustil dále, že napadené rozhodnutí bude zásahem do života žalobce, neboť mu nebude povoleno na území České republiky vykonávat výdělečnou činnost, nepůjde však o zásah nepřiměřený.
36. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce zastoupený zmocněnkyní včasné odvolání, ve kterém k posouzení dopadů rozhodnutí uvedl, že zamítavé rozhodnutí má velmi negativní dopad na jeho soukromý život, neboť pochází z Donbasu, kde je situace velmi složitá. Z tohoto důvodu vyhledal zaměstnání na území České republiky. Podle něj je třeba posuzovat více aspektů, když nebylo přihlédnuto k ekonomickým poměrům a též aktuální situaci v oblasti, ze které pochází. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k posouzení přiměřenosti uvedl, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení nespecifikoval konkrétní skutečnosti, jež by potvrzovaly nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Neuvedl nic, co by mu mělo bránit v zapojení se do pracovního procesu na území Ukrajiny. Není povinen se vrátit do místa původu, kde dochází k ozbrojenému konfliktu, ale je na něm, jaké místo na území Ukrajiny si zvolí, když má zajištěnu svobodu pohybu po celém území Ukrajiny i svobodný přístup na ukrajinský trh práce. Dodal, že na území Ukrajiny pobývá manželka žalobce, která zjevně nebezpečnost pobytu neshledává.
37. Soud předesílá, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Odvolací správní orgán, který se ztotožní s posouzením věci správním orgánem I. stupně, tedy nemusí toto posouzení znovu opakovat ve svém rozhodnutí, ale může je (i jen implicitně) převzít nebo je například jen vhodně doplnit či korigovat. Tak tomu bylo i v projednávané věci.
38. Soud na rozdíl od žalobce nespatřuje rozpor v tvrzení správního orgánu I. stupně a žalovaného, neboť z prvostupňového rozhodnutí ani výslovně nevyplývá, že se žalobce bude vracet ke své rodině, ale pouze to, že na Ukrajině má rodinné a materiální zázemí. Vyjádření žalovaného, podle kterého se žalobce nemusí vracet zpět na území, kde probíhá konflikt, ale může se vrátit kamkoli na území Ukrajiny, s tímto v rozporu není. Naopak jde o přílehlavou reakci na námitku žalobce ohledně místa jeho původu. Žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v dané věci nelze vyčítat ani to, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval dopadem rozhodnutí do rodinného života žalobce, neboť do posouzení těchto dopadů správním orgánem I. stupně žádné odvolací námitky žalobce nesměřovaly. Námitky týkající se neposuzování „ekonomických poměrů“ nebyly žalobcem v celém řízení jakkoli konkretizovány.

39. S ohledem na povahu řízení a aktivitu žalobce soud považuje posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí provedené žalovaným za zcela dostatečné a správné.
40. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.